

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.] holdning, der er fremherskende i de øvrige medlemslande, og som kom til udtryk i topmødedeclarationen i oktober 1972. EF skal inden udgangen af indeværende år vedtage et arbejdsmarkeds- og socialpolitisk handlingsprogram. De ni landes arbejds- og socialministre mødes på mandag i Bruxelles til en første drøftelse af det oplæg til et sådant handlingsprogram, som Kommissionen har udarbejdet.

Fra alle sider bliver der lagt afgørende vægt på, at arbejdsmarkedets parter inddrages aktivt i forberedelsen af arbejdsprogrammet, og der skal i slutningen af juni måned holdes en stor konference i Luxembourg, hvor arbejdsmarkedets parter sammen med medlemslandenes regeringer og Kommissionen skal drøfte indholdet af programmet. Dette vedrører i et vist omfang emner, der her i landet — og i øvrigt i de andre medlemslande — traditionelt reguleres ved kollektive aftaler indgået af arbejdsmarkedets parter. Det er derfor en selvfølge, at arbejdsmarkedets hovedorganisationer er inddraget i det danske forberedelsesarbejde. Jeg skal i det følgende kort omtale de vigtigste punkter i Kommissionens oplæg.

Først og fremmest vil jeg pege på en forbedring af arbejdsvilkårene, herunder arbejdsbeskyttelse, sundhedsforskrifter og arbejdsmiljø.

Danmark kan fuldt ud støtte bestræbelserne på at gøre arbejdspladsen så sikker og ufarlig som muligt. Da arbejdet hermed er både langvarigt og dyrt, er der så meget mere grund til at gøre det til en fællesskabsopgave. Man bør imidlertid samtidig sætte lige så store kræfter ind på trivselsproblematikken, idet der er et stærkt behov for at udvikle de trivselsfremmende påvirkninger af arbejdsmiljøet. Det er yderst vigtigt at sikre, at disse aktiviteter kommer til at udfolde sig i en vekselvirkning mellem arbejdspladser, sagkundskab, administration og politikere.

Danmark kan tiltræde, at der skabes et europæisk institut til forbedring af leve- og arbejdsvilkår med det formål at kortlægge de negative og positive faktorer, der påvirker arbejdsmiljøet. Instituttet bør på linje med den i Danmark nedsatte arbejdsmiljøgruppe have til opgave at overveje, i hvilket omfang og på hvilke felter den indsats, der i

dag ydes med sigte på et bedre arbejdsmiljø, bør udvides og intensiveres under hensyn til de omkostninger, som arbejdsulykker, erhvervsbetingede sygdomme og andre negative faktorer i arbejdsmiljøet medfører.

Endelig kan Danmark gå ind for en nærmere undersøgelse af særlig belastende arbejdsformer såsom samlebandsarbejde samt skifteholds- og akkordarbejde.

Danmark kan helt tilslutte sig EFs målsætning om sikring af fuld beskæftigelse gennem den økonomiske politik og finanspolitikken.

Både menneskelige og miljømæssige hensyn taler for, at man principielt søger at skabe beskæftigelsesmuligheder, hvor arbejdstagerne bor, i stedet for at flytte dem derhen, hvor der allerede er beskæftigelsesmuligheder. Hermed er dog ikke sagt, at geografisk mobilitet ikke i visse tilfælde kan være nødvendig og hensigtsmæssig, og i sådanne tilfælde bør den naturligvis foregå under de bedst mulige betingelser.

Ud fra ønsket om at fremme arbejdskraftens faglige bevægelighed kan vi tilslutte os EFs arbejde med et sæt udvidede retningslinjer for den faglige uddannelse, som falder godt i tråd med de danske bestræbelser på dette område. Danmark kan gå ind for oprettelse af et europæisk center for faglig uddannelse, som kan få betydning især gennem etablering af et sammenligningsgrundlag for uddannelserne og måske også for tilrettelæggelsen af uddannelsesprogrammerne. Danmark er tilhænger af, at de faglige uddannelser søges gensidigt anerkendt i medlemslandene, men uden at dette nødvendigvis indebærer en standardisering.

I Kommissionens oplæg til et arbejds- og socialpolitisk handlingsprogram understreges betydningen af, at der gøres en særlig indsats med hensyn til de vanskeligt stillede persongrupper på arbejdsmarkedet. Der tænkes her især på unge og ældre arbejdere samt handicappede.

Et særligt spørgsmål inden for beskæftigelsespolitikken, der nok vil få stigende betydning, er de vilkår, der bydes arbejdskraften fra lande, som står uden for EF. De enkelte medlemslande er fortsat selv herrer over, i hvilket omfang de vil give sådan arbejdskraft adgang til deres arbejdsmarked. Dette forhindrer imidlertid ikke, at man går ind i fælles overvejelser om, hvorvidt man